

„Daar is het heerlijk koel. U ziet bleek — en ik moet u iets zeggen — ik moet!”

Hij richtte zijn schreden naar het bosch, waar beschaduwde banken de door de hitte uitgeputte voetgangers uitnodigden om in de koelte te komen zitten. En onder den invloed van zijn eenigszins bevelenden toon, volgde zij hem gedwee. Hij wachtte, tot zij gezeten was en ging toen vastbesloten voor haar staan, terwijl hij zijn handen op zijn rug ineenklemde.

„Wel,” vroeg zij met opgetrokken wenkbrauwen, „wat heb ik gedaan? Ik heb een gevoel, of ik een afstraffing heb gehad en in een hoek gezet ben.” Zij was zeer verleidelijk, zooals zij daar zat, terwijl haar schoonheid nog verhoogd werd door haar schilderachtigen hoed.

Hij herkende nauwelijks zijn eigen stem: „U weet niets van mij,” begon hij ruw.

„Ik weet, dat u mijn leven gered hebt op de meest ridderlijke manier,” zei ze tot hem.

Hij maakte een plotselinge beweging met zijn hoofd; hij leed nu lichamelijke pijn.

„Dat is buiten de zaak, Lady Eleanor Ardley. Ik ben kort geleden uit West-Afrika gekomen — van de rivier Gringea, om nauwkeurig te zijn. Brengt dat iets bij u te binnen?”

Zij keek hem verbijsterd aan, terwijl zij langzaam het hoofd schudde.

„Ik moest daar zijn om een onderzoek te doen. Ik — ik had daar een vriend.”

Zijn stem werd onzeker, maar hij her kreeg zijn zelfbeheersching. Hij zag niet, dat haar oogen teeder op hem rustten, dat zij beefde van deelneming in zijn verdriet.

„Hij heette Grantley — Guy Grantley,” zei hij, nog steeds op ruwen toon; hij zag de kleur van haar gezicht verdwijnen en haar lippen verbleeken. Hij ging nu haastig verder — zooals Grantley geleden had, zou hij haar ook laten lijden.

„Hij was mijn vriend, hij was mij zeer dierbaar. Het was een brave jongen, een trouwe jongen. Wij hielden heel veel van elkaar. Hij waagde zijn leven om het mijne te redden, want als hij er niet geweest was, dan zou ik in stukken gescheurd zijn.” Misschien was het het gesuis van den wind in de pijnboomen, misschien was het een diepe zucht, die uit haar borst opwelde, waardoor een sissend geluid veroorzaakt werd.

„Hij vertelde het een of ander uit zijn leven, ook de reden, waarom hij naar dien uithoek gekomen was. Er was een vrouw — een harteloze vrouw. Zij verstrikte hem in haar netten, zij deed hem gelooven, dat hij haar meer waard was dan iemand anders op de wereld, zij speelde met hem voor haar genoegen.

„Daardoor brak zijn hart, het vernietigde zijn vertrouwen in de menschelijke natuur. Deze vrouw verwoestte zijn leven. Meer nog: zij doodde zijn ziel en liet zijn lichaam levend; hij rende zijn verderf tegemoet. Toen bracht het Lot hem met mij in aanraking: hopeloos, zonder idealen; jong in jaren, oud in ondervinding. Omdat ik van hem hield, leed ik met hem mee en ik zwoer, dat als God mij ertoe in de gelegenheid stelde, ik de oorzaak van zijn ellende zou straffen. Toen hij stierf — in mijn armen — lag er een vloek op zijn lippen en de naam van Eleanor Ardley, Lady Eleanor Ardley.”

Hij keek haar aan, terwijl hij verwachtte, dat haar gezicht van schrik vertrokken zou zijn. Hij voelde zich er niet door verlicht dat hij zijn belofte vervuld had. Nu de woorden eenmaal gesproken waren, zou hij bijna zijn leven hebben willen geven, als hij ze had kunnen terugtrekken. Maar zij was niet door wroeging aangegrepen, haar gelaat, hoewel bleek, verried geen berouw.

„Dus Guy Grantley is dood?” fluisterde zij bijna. „U zegt, dat hij stierf?”

„Ja, terwijl hij alle mogelijke kwellingen doorstond!”

„En nog zeggen de menschen dat er geen God is! Mijnheer Erthington, hoe komt u er toe mij te veroordeelen? Hoe durft u naar mij toe te komen om mij deze vreeselijke beschuldiging in het gezicht te werpen?”

„Ik hield van hem,” zei hij bijna beschuldigend. „Ik leed met hem mee en het verdriet verbittert iemand.”

„Dan hebt u geleden, zonder dat het noodig was. Luister; ik heb u aangehoord, nu moet u naar mij luisteren. Wij zijn hier in Engeland en geen enkele misdadiger wordt hier veroordeeld, zonder dat hij in de gelegenheid gesteld is om zich te verdedigen. Ik zou u in de meening kunnen laten, dat ik een harteloze vrouw ben, maar u hebt mijn leven gered en gij zult mij begrijpen — gij, wiens leven hij gered heeft. En dit verzeker ik u, Mijnheer Erthington — dat uw vriend een valsche vriend was, een bedrieger, uw vriendschap niet waard.

„Ik zou u in uw geloof in hem kunnen laten, maar dat wil ik niet. O, ik weet wel — *de mortuis nil nisi bonum* — maar als iemand geen kwaad van een doode wil denken, waarom doet hij het dan wel van een levende? Ik verdedig nu mijzelf. Hij bedroog u, evenals hij iedereen, waarmee hij in aanrak ng kwam, bedroog. Ik doorzag hem. Ik geloof, dat hij eindelijk zijn eigen verzinsels ging gelooven. Er zijn zulke menschen.

„Hij won mijn sympathie met leugens. Hij kwam naar mij toe met een droevige geschiedenis; hij was heel slim, en wist zich zeer jongensachtig te gedragen. Een meisje, vertelde hij, had zijn hart gebroken. Daarom was ik lief voor hem, misschien toonde ik te veel belangstelling voor

hem. Hij vertelde mij meer en meer van zijn verdriet, toen wij elkaar beter gingen kennen. Nu weet ik, dat hij leugen op leugen stapelde — om mijn liefde te winnen, veronderstel ik. Hij was iemand, die sympathie noodig had, die zich voordeed als de held van een drama.

„Op denzelfden dag, dat hij aanzoek bij mij zou doen, ontmoette ik het meisje, dat zijn hart gebroken had. Zij was stervende — en dat door zijn schuld. En zij vertelde mij de waarheid. De mannen doen dat niet altijd, zelfs niet op den rand van het graf — sommige mannen. Haar geschiedenis was niet dezelfde als de zijne. Zij stierf met haar hand in de mijne, hem nog steeds beminnde, hoewel hij haar leven had verwoest. Hij had genoeg van haar, het speelgoed had zijn bekoring verloren, dat was alles.

„Hij kwam later bij mij, met heete woorden van liefde op zijn lippen. Ik stond hem toe, om de geschiedenis van zijn gebroken hart te herhalen — hij vertelde het zeer aandoenlijk, terwijl zijn stem beefde en er tranen in zijn oogen stonden. Slechts ik, beweerde hij, kon zijn verdriet verzachten.

„Toen nam hij mij in zijn armen; klemde mij aan zijn borst en bedekte mijn lippen met kussen. Toen vertelde ik hem, wat ik wist — dat hij een leugenaar was en geen spoor van oprechtheid bezat. Dat is alles. Hij ging weg als een geslagen hond — om het aan u, en aan anderen misschien, te vertellen — om zich interessant voor te doen, om uw deelneming en vriendschap te winnen. Hij vertelde u zijn geschiedenis. Ik vertel u de mijne en de mijne is waar!”

Zij hief haar oogen naar hem op.

„Hij was mijn vriend,” zuchtte hij. „U neemt hem nu van mij weg — ik kan het niet gelooven —.” Maar terwijl hij het zeide gevoelde hij, dat hij het wel geloofde. Haar oogen waren oprecht, er lag een droevige glimlach in.

„Hij noemde mij een vampier en vond mij harteloos. Zoo beschreef hij dat andere meisje precies eender — en zij stierf uit liefde voor hem, toen ik haar vond. Mijnheer Erthington, het is een groote schok voor u — het vrouwen in een vriend kan men niet verliezen zonder er verdriet van te hebben. Maar wie van ons beiden gelooft u?”

„U,” zei hij heesch, bewogen door het medelijden in haar oogen. „Maar gij hebt mij van een dierbare herinnering beroofd —”

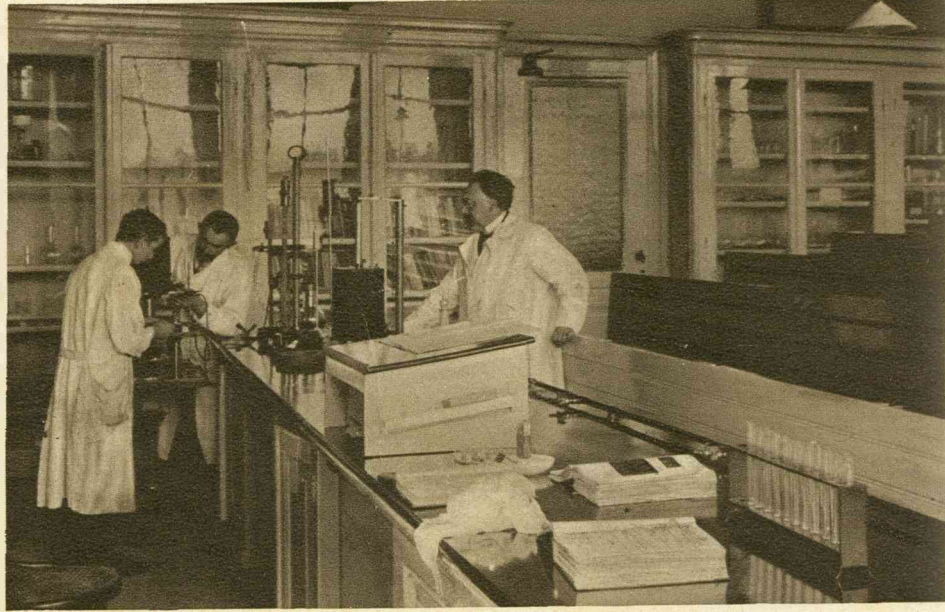
Zij raakte schuchter zijn arm aan. Hij zag haar weer aan.

„Kan ik niet uw vriend zijn in zijn plaats?” vroeg zij. Hij streelde haar vingers:

„Grantley was mij meer dan een vriend,” zei hij na een poos. „Ik hield van hem — vriendschap is niet voldoende. Lief meisje, gij moet zijn plaats innemen.” En hij lachte, daar hij in haar oogen las, dat zij toestemde. Hij was Grantley vergeten.

Kiekie, genomen kort na een ontgroening tijdens het college van Dr. v. d. Plaats, leeraar in de Natuur- en Scheikunde. De ex-groenjes zijn herkenbaar aan de kaal geschoren schedels. (foto G. Jochmann).

Dr. Dekhuijzen, leeraar aan de R. V. S. in zijn college-zaal, die een van de mooiste en best ingerichte van de school is. (foto W. J. Weller).

De Rijks-Veeartsenijschool te Utrecht.

ENIGEN tijd terug is in de Pers het prae-advies verschenen van de commissie, belast met een onderzoek naar het ontwerp van wet tot regeling van het Landbouw- en Veeartsenijkundig Hoogeronderwijs.

Hierin betoogt de commissie de onhoudbaarheid om het Veterinaire Onderwijs bij de Medische Faculteit in te deelen, en ook toont hierin de commissie de ongegrondheid aan om tusschen een eventuele Landbouw-Hoogeschool en Veterinaire Hoogeschool verband te gaan leggen.

De Rijks-Veeartsenijschool werd geopend in 1821.

Oorspronkelijk internaat, werd dit in 1899 opgeheven.

De school begon met 24 leerlingen.

Waar de Rijks-Veeartsenijschool staat, was oorspronkelijk de uitgestrekte tuin van de villa „Gildestein”, die de directeurswoning werd, en waarin onlangs het Instituut voor Parasitaire en Infectie-ziekten is ingericht, waarvan directeur is de bekende Leidsche hoogleeraar Dr. D. A. de Jong, die op dit gebied een Europeesche vermaardheid heeft verworven.

Dr. H. Markus, de directeur van het Pathologisch Instituut, in zijn laboratorium. (foto G. Jochmann).